

Μέσα από τα μάτια των παιδιών

Πως είδαν οι μαθητές των Σαββατιανών και Απογευματινών σχολείων της ελληνικής Ορθόδοξης Κοινότητας NNO την 28η Οκτωβρίου 1940

Αναμνήσεις από τον Β 'Παγκόσμιο Πόλεμο και την Ημέρα του ΟΧΙ.

Ο προπάππος μου, ο Ανδρέας Γκλάβας, από την πλευρά της μητέρας μου, ζούσε σε μια μικρή κωμόπολη με το όνομα Καστριά, στα Καλάβρυτα. Μοιράστηκε με τα παιδιά του και τα εγγόνια του τις εμπειρίες του για τον πόλεμο και τις συνθήκες με τους Ιταλούς και τους Γερμανούς.

Η πιο αξέχαστη ιστορία που έλεγε είναι όταν οι Ιταλοί έκαναν επιδρομές στα σπίτια για φαγητό και δεν άφηναν τίποτα για το νοικοκυριό όπου υπήρχαν πολλά στόματα να ταΐσουν - παππούδες, γονείς και πολλά παιδιά που ζούσαν μαζί σε ένα σπίτι. Οι χωρικοί εργαζόταν σκληρά για τις καλλιέργειες τους και για να συντηρήσουν τα ζώα τους, όπως τα πρόβατα, τα γίδια, τις κότες, τις αγελάδες και τα άλλα.

Οι ξένοι στρατιώτες περνούσαν επιθετικά και τα έπαιρναν όλα αφήνοντάς τους πεινασμένους και φοβισμένους για τη ζωή τους.

Ο προπάππος μου ο Ανδρέας ήταν ένας ψηλός και δυνατός άντρας κοντά στα 2 μέτρα. Ένα απόγευμα, άκουσε ότι οι στρατιώτες θα περνούσαν από το χωριό του αφού είχαν προκαλέσει χάος σε άλλα κοντινά χωριά. Έψαχναν τους άντρες των σπιτιών. Τότε αποχαιρέτησε αμέσως την οικογένειά του και δραπέτευσε στο βουνό, στον Χελμό, το ψηλότερο στην Αχαΐα. Καθώς έφτασε εκεί, είδε έναν συγχωριανό του και

του φώναζε να μην επιτρέψει στο χωριό καθώς οι Ιταλοί έρχονταν και αιχμαλώτιζαν τους άντρες. Ο συγχωριανός του ήταν αδύναμος, άρρωστος και είχε επίμονο βήχα. Ο παππούς μου του έδωσε θάρρος να συνεχίσει και να τον ακολουθήσει. Ξεκουράστηκαν όλη τη νύχτα και την επόμενη μέρα άκουγαν θορύβους, οι Ιταλοί στρατιώτες αρχίσαν να ανεβαίνουν στο βουνό. Ο προπάππος μου ο Αντρέας και ο συγχωριανός του κρύβονταν κάτω από ένα βράχο και είχαν κάνει έναν αυτοσχέδιο θάμνο με τα κλαδιά των δέντρων για να καλύψουν τον εαυτό τους. Ο συγχωριανός του όμως είχε έναν επίμονο βήχα και δεν σταματούσε να βήχει. Ο παππούς μου ο Ανδρέας ήταν αποφασισμένος να δραπέτευσει από τους Ιταλούς και έπρεπε να πάρει τη δύσκολη απόφαση να του κλείσει το στόμα με τα χέρια του για να διασφαλίσει ότι δεν θα βήξει και τους πιάσουν οι Ιταλοί. Ήταν θέμα ζωής ή θανάτου! Λέει πώς μπορούσε να δει κρυφά τους Ιταλούς στρατιώτες που περνούσαν μπροστά τους μόλις σε ένα μέτρο απόσταση

και έπρεπε να περιμένει υπομονετικά μέχρι να φύγουν οι στρατιώτες. Δεν ήταν σίγουρος αν ο φίλος του ήταν ζωντανός ή όχι καθώς του είχε κλείσει το στόμα για να μην βήξει και ακουστούν γιατί αν τους έβρισκαν οι στρατιώτες σίγουρα θα τους είχαν σκοτώσει.

Ο προπάππος μου ο Ανδρέας μοιράστηκε ανοιχτά τις εμπειρίες που αντιμετώπισαν οι Έλληνες με τους Ιταλούς και τους Γερμανούς στρατιώτες που εισέβαλαν στην Ελλάδα κατά τη διάρκεια του Β 'Παγκοσμίου Πολέμου. Ήταν πάντα θεικός και πάντα έδινε στα μέλη της οικογένειάς του θάρρος, να είναι δυνατοί και γενναίοι, και να υπερασπίζονται την αγαπημένη μας χώρα, την Ελλάδα.

Η Ημέρα του ΟΧΙ είναι πολύ σημαντική καθώς γιορτάζουμε ένα πνεύμα γενναιοσύνης!

Ανδρέας Λαμπίρης
Τρίτη Τάξη
Clemton Park, Ελληνικό Απογευματινό σχολείο της Ελληνικής Ορθόδοξης Κοινότητας NNO

Ο προπάππος μας ο Νίκολας

Ο προπάππος μας ο Νίκολας και άλλος ένας χωριανός του ήταν στο ίδιο στρατιωτικό τάγμα στα σύνορα της Ηπείρου με την Αλβανία και πολέμησαν στην οροσειρά της Πίνδου. Πήγαν στο Γράμμο και στο Βίτσι (Βόρεια Ήπειρος). Καθώς ταξίδευαν μέσα στο χιόνι στα βουνά, είδαν έναν βοσκό με το κοπάδι του, που τους φάνηκε πολύ περίεργο. Ήταν και οι ίδιοι αγρότες και ήξεραν ότι κανείς δεν θα έβγαζε τα πρόβατά του έξω με τέτοιο καιρό. Καθώς περνούσαν, ο βοσκός τους έδωσε ευχές και είπε στον πάππου και τον συγχωριανό του "Εσείς δεν θα πάθετε τίποτα θα γυρίσετε καλά στο σπίτι σας".

Πραγματικά, κατά τη διάρκεια του πολέμου, παρόλο που πολλοί από τους συμπατριώτες τους είχαν κρυοπαγήματα και γάγγραινα, σε αυτούς δεν είχε συμβεί τίποτα. Επίσης όταν τον έστελναν για σκοπιά κάθε φορά που πήγαινε στο φυλάκιο, ο στρατιώτης που έπρεπε να αντικαταστήσει ήταν νεκρός από πυροβολισμό. Ήταν σαν θαύμα, τίποτα δεν είχε συμβεί στον προπάππου και στο συγχωριανό του κατά την διάρκεια του πολέμου.

Όταν επέστρεψαν στα χωριά τους μετά τον πόλεμο, ο προπάππος μας ο Νίκολας έχτισε ένα εικονοστάσιο στον Προφήτη Ηλία για την προστασία του κατά τη διάρκεια του πολέμου (υπόθεσαν ότι ο βοσκός που είδαν στα βουνά ήταν ο Άγιος μεταμφιεσμένος και αυτός τους προστατεύε κατά την διάρκεια του πολέμου).

Ιωάννης και Κωνσταντίνος Ραχιώτης
Clemton Park Ελληνικό απογευματινό σχολείο

ΜΑΓΕΙΡΑΣ... ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ!

Ο προπάππος μου ονομαζόταν Βασίλης Αδραχτιάς, όπως ακριβώς και ο μπαμπάς μου. Γεννήθηκε το 1909 στην ορεινή Ναυπακτία και όταν έγινε ο πόλεμος του '40 ήταν 31 χρόνων, παντρεμένος με τρία παιδιά.

Στεναχωρήθηκε παρά πολύ που έπρεπε να πάει στον πόλεμο και να αφήσει την οικογένειά του πίσω, αλλά ταυτόχρονα ενοιώθη περήφανος που θα πολεμούσε για την ελευθερία της χώρας του, της Ελλάδας. Υπηρέτησε στα ελληνοαλβανικά σύνορα εναντίον των Ιταλών και των Γερμανών. Πήγε εκεί νομιζοντας ότι θα γίνει μεγάλος ήρωας, κατέληξε όμως στην κουζίνα... μάγειρας! Βέβαια και στον πόλεμο οι άνθρωποι χρειάζονται τροφή για να έχουν δυνάμεις αρα έπρεπε να τρώνε και γι' αυτόν τον λόγο η δουλειά του μάγειρα τελικά ήταν πολύ σημαντική. Χωρίς τον μάγειρα κανείς δεν γίνεται ήρωας! Με τον τρόπο του, λοιπόν, και ο προπάππος μου

Βασίλης έκανε το όνειρο του πραγματικότητα και έγινε ένας ήρωας στον πόλεμο!

Χαρίππη Αδραχτιάς
Clemton park